

Rose

W8 สถานการณ์เป็นรอ

แบบแบบ

เจียน

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ผมเดินไปนั่งลงตรงโซฟาที่บิลต์อินติดกับบานหน้าต่างใกล้ๆ ลืม
มันมีหนังสืออยู่หนึ่งเล่มที่พี่ชนะคงอ่านทิ้งไว้ เพราะมีที่คั่นหนังสือรูปแมวคั่นอยู่

— แอมแปม

คำนำสำนักพิมพ์

W8 สถานการณ์เป็นรอ ผลงานเรื่องใหม่ของ **แบมแบม** ที่เราเชื่อเหลือเกินว่าจะทำให้คุณหลงรักในตัวละครทุกตัวเหมือนที่แบมแบมเคยทำมาแล้วกับเรื่อง *Cutie Pie* *นึ่งเฮียก็หาว่าซื่อ* และ *Naughty Babe* *ดื้อเฮียก็หาว่าซน* มาคราวนี้เธอจะทำให้คุณยิ้มกับความสดใสของ “พอใจ” และขมวดคิ้วกับความดุของ “ชนะสงคราม” และอาจจะทำให้คุณที่เป็นทาสแมวเอ็นดู “ยูสุ” เจ้าแมวส้มได้ไม่แพ้กัน

เราหวังว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นใน W8 สตูดิโอจะสร้างความประทับใจให้คุณได้ไม่มากนักน้อย จันเราไม่รอช้า เปิดประตูสตูดิโอไปพบกับเรื่องเล่าของพวกเขากันเลยดีกว่า

Rose

ທດສະວັດ

Prologue

สวัสดีครับ นมชื้อพอใจ เด็กปีสี่เอกโฆษณาธรรมด้าธรรมดา ที่มีจิตใจแน่วแน่ รักใคร่รักจริง จริงจังหวังแต่จะแน่นอน ผมมีข้อพิสูจน์นะ! ไม่ได้มาเล่นๆ! คือผมมีไอดอลในดวงใจคนหนึ่งที่มีชื่อสุดเก๋ว่าวิบวับวาว เธอไม่ใช่ดารารหรือนักร้อง ไม่ได้โด่งดังจนคนทั่วไปรู้จัก แต่เป็นครีเอทีฟโฆษณาชื่อดังที่กวาดรางวัลมานับไม่ถ้วน วิบวับวาวเข้าทำงานในบริษัทของครอบครัวผมตอนผมอยู่ปีหนึ่ง ผมนึกว่าตัวเองจะโชคดี ตั้งใจเรียนจบสี่ปี ก็ได้ทำงานกับพี่สาวคนเก่งคนนี้แล้ว!

แต่สิ่งที่ผมคิดกับความเป็นจริงมันสวนทางกันโดยสิ้นเชิง รอม่าเกือบสี่ปี ปรากฏว่าวิบวับวาวดันย้ายงานไปบริษัทคู่แข่ง! ชุนพระ! ช็อกยิ่งกว่าช็อก ขึ้นกว่าของคำว่าช็อกคือช็อกชุปแป้งทอด! ความรู้สึกเหมือนกับวงไอดอลที่กำลังจะมีคอนเสิร์ตในไทย แต่ดันมายกเลิกวินาทีสุดท้ายเพราะรัฐบาล...แต่ก็ผมแค่สมมติเฉยๆ นะครับ

ผมนั่งยี่หัวตัวเองจนฟูฟ่อง พุงไปถามพ่อว่าทำไมปล่อยให้วิบวับวาวย้ายบริษัทไป! พ่อก็มีคำตอบแสนจะเบสิกว่ามันคือการย้ายงานปกติ ใครๆก็ต้องย้ายงานเมื่อถึงช่วงเวลาหนึ่ง แล้ววิบวับวาวก็ทำงานมาตั้งเกือบสี่ปีแล้ว เขาก็ต้องเติบโตในเส้นทางของเขา

“เขาเติบโตในบริษัทเราได้ไม่ใช่เหรอพ่อ”

“ใหญ่กว่าเขาก็คือตำแหน่งหัวหน้าที่พี่ชายแกทำอยู่ไง จะให้ไล่

พี่ชายแก่ออกเธอ”

มะ...มันก็...ไม่ได้...

แต่ถึงอย่างนั้นผมก็เสียใจ ผมทำใจไม่ได้ แคมบริษัทใหม่ที่วิวรรววย้ายไปดันเป็นบริษัทคู่แข่ง! ถึงผมจะไม่ได้เข้าไปยุ่งอะไรกับกิจการครอบครัว แต่ผมก็พอรู้อยู่บ้างว่าคู่แข่งของเรามันมีไม่กี่เจ้าหรอก เรียกว่าโอกาสที่ผมจะได้ทำงานกับไอดอลเท่ากับศูนย์ น้ำตาตกใน ทั้งซึมทั้งเศร้ายิ่งกว่าอกหัก สี่ปีของเรา (?) มันไม่มีความหมายเลยเธอวะ!

“พออะ น่าจะยอมให้ผมไปช่วยงานแต่แรก!”

“เด็กเรียนจะตกเหล่ไม่ตกเหล่แบบแกจะมาช่วยอะไรหะพอใจ? พอบอกให้ไปประกวดสร้างโปรไฟล์ก็ไม่ได้รางวัลสักที ก็ต้องรอเรียนจบก่อน”

ใช่ครับ พ่อและพี่ชายผมเข้มงวดมาก เรียกว่าไม่ยอมเสี่ยงให้กิจการตัวเองเจ๊งในรุ่นผม ถ้าผมไม่มีฝีมือโดดเด่นเป็นที่ประจักษ์ อย่าได้หวังจะได้เข้าไปทำงานในกิจการของครอบครัว กระทั่งพี่ชายที่ดึกรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่งจากอเมริกา กวาดรางวัลมานับไม่ถ้วน ก็ยังต้องพิสูจน์ตัวเองจนได้เป็นหัวหน้าสตูดิโอที่พ่อวางใจ

“บอกแล้วว่าให้เป็นดั่งพี่ ไม่มีผิดหวัง”

ผมละเอียดจะเบะปากใส่พี่พอดี พี่ผมนะเก่งกว่าวิวรรววยอยู่แล้ว แต่พี่ชายผมโดดเด่นมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ไม่ว่าอะไรก็ต้องเป็นที่หนึ่ง จนผมยังเคยล้อว่าพี่พอดีจะไม่เคยพอดิตามชื่อ มีแต่เกินพอ! คนอะไรดีไปหมด สูงยาวเข้าดีหล่อเห่สมาร์ทฉลาดชาติเจริญ แต่เราอายุห่างกันตั้งสิบสองปี พี่ชายก็เลยเหมือนพ่อคนที่สอง ใครจะเป็นดั่งพ่อดั่งพี่ตัวเองวะ! ทั้งดูทั้งเข้มงวด!

“ไม่ต้องมาทำปากบู๊ปากบี้ นินทาพี่ไม่ต้องกินแซลมอน”

“เปล่า น้องไม่ได้ทำแบบนั้นน่ะ น้องรักพี่ชายที่สุดในโลก”

ถึงผมจะได้กินแซลมอนคนเดียวหนึ่งโลเต็มๆ แต่ก็ยังเจ็บใจอยู่ดี! คนเรามันก็ต้องมีไอดอลในดวงใจที่เกิดทุนบูชากันทั้งนั้น ผมอาจจะโตมากับเคป๊อป การประกวดร้องเพลงสารพัด จนผมนี้ัวแทบหักตอนแย่งกบัตร์คอน แต่บอกเลยว่าทั้งหมดนั้นมันเทียบไม่ได้กับวิวรรวว!

รอมาสีปี รอมาอย่างอดทน ผมรู้สึกเป็นส่วนลึกในใจมันไม่อาจยอมรับได้ ผมดูผลงานของวิบวับวามาเป็นปีๆ ผมรักของผมมาเป็นปีๆ คึ้นนั้นผมรีบเข้าเว็บบริษัทคู่แข่ง (ที่ไม่รู้ว่าทำไปทำไม) เจ้าของเป็นอาแปะวัยเดียวกับตาลุงอย่างพ่อผม มีผลงานโดดเด่นพอๆ กับบริษัทพ่อผม ผมไม่แน่ใจว่าตาลุงจะมีลูกชายหล่อเหลาแบบผมด้วยไหม

นิ้วกดเมาส์เข้าหน้านั้นหน้าอย่างเจ็บใจ ผมไม่มีวันไปสมัครงานที่บริษัทนี้ได้ นามสกุลผมมันบอกอยู่แล้วว่าผมเป็นคู่แข่ง! เปลี่ยนนามสกุลทันปะวะ?

แต่แล้วก่อนที่ผมจะกดปิดเว็บไซต์แล้วหนีไปรักษาแผลใจจนเจ็บปวด ผมก็เจอประกาศรับสมัครนักศึกษาฝึกงาน! หัวใจที่แห้งเหี่ยวก็พองโต เป็นบอลลูนลูกยักษ์ เพราะกฎเกณฑ์การรับสมัครนักศึกษาฝึกงานมันเหมือนกับเปิดทางให้ผมได้ทำงานกับวิบวับ! กติกาแสนจะง่าย ไม่สนใจชื่อเสียงเรียงนาม ไม่สนใจสถาบันการศึกษา แค่อายุปีสามหรือปีสี่และส่งพอร์ตของตัวเองเข้าไปให้คนข้างในเลือกโดยไม่ต้องบอกชื่อ! ผลงานใครโดดเด่นจะได้รับเลือกเข้าเป็นนักศึกษาฝึกงานตลอดสามเดือน! แล้วถ้าผลการฝึกงานถูกใจเพื่อนร่วมทีม อาจจะได้รับคัดเลือกเข้าเป็นพนักงานหลังเรียนจบทันที!

อีกสามวันหมดเขตรับสมัคร! ผมปิดความคิดเรื่องชื่อนามสกุลทิ้งไปทันที ก็ถ้าผมอยากจะสมัคร แล้วถ้าผมได้รับคัดเลือก ผมก็ต้องมีสิทธิ์ได้ฝึกงานสิ!

ปากแห้งแน่น ตากลมโตเบิกกว้าง สองมือตบแก้มตัวเองเพื่อเรียกสติ กระเด็นตัวลุกจากเตียง ยกโน้ตบุ๊กมาวางที่โต๊ะทำงาน หยิบมือถือมาเปิดเพลงซิงเกิ้ลใหม่ล่าสุดของเกิร์ลกรุ๊ปเกาหลีวงโปรดที่แม้จะมีข่าวเด็ด ผมก็ไม่สนใจ! แล้วก็เริ่มไต่รุ่งบันพอร์ตของตัวเองยันเช้า

ความคิดที่จะฝึกงานไม่เคยอยู่ในสารบบของผมมาก่อน เพราะคณะผมไม่ได้บังคับ แถมผมก็ต้องทำงานในบริษัทของครอบครัวอยู่แล้วหลังเรียนจบ สามวันนั้นผมขยันมากกว่าสี่ปีที่ผ่านมาอีก ผมไต่รุ่งทุกวัน ผลงานส่วนไหนที่ผมไม่มีจะใส่พอร์ต ผมก็ทำขึ้นมาใหม่ ทำแคมเปญตัวเองใหม่ ทำสคริปต์ใหม่ ทำแม่งใหม่ทั้งหมดให้เขารู้ว่าผมทำได้!

เมื่อวัดแล้วปากกาทำสตอริบอร์ตด้วยตัวเองแม้ลายเส้นจะออกมา
อียังวะ แต่ก็พอรู้เรื่องละวะ ในที่สุดก่อนที่สติผมจะหลุดก็สามารถ
กดส่งพอร์ตไปสมัครฝึกงานได้ทันเวลา แล้วผมก็หนีไปเลย

นอกจากตื่นมารอกดบัตรคอนตอนเช้า ผมก็ไม่เคยรออะไรด้วยความ
อดทนขนาดนั้นมาก่อน ผมต้องได้ ผมต้องได้ ผมต้องได้ทำงานกับวิววาว
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจงบันดาลช่วยลูกช้างด้วยเถิด โอ้มเพี้ยง!

แล้วสิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านคงเมตตาลูกช้างตัวน้อยๆ อย่างผม หลังจากนั้น
ผลงานภายใต้นามแฝง พอใจใช่เจียวก็ผ่านการคัดเลือกเข้าไปเป็นหนึ่งในสิบ
เด็กฝึกงานของบริษัท W8 Studio ในที่สุด!

แม่พ่อและพี่ชายจะถอนหายใจกับความตึงตันของผม แล้วบอกว่า
เด็กฝึกงานไม่มีทางได้รับโปรเจกต์อะไรสำคัญ ผมก็ไม่สนใจ หรือกระทั่ง
เพื่อนในกลุ่มจะคิด วิเคราะห์ แยกแยะว่าเปอร์เซ็นต์ที่ผมจะได้ทำงาน
กับวิววาวจะต่ำเตี้ยเรี่ยดิน ผมก็ไม่ท้อถอย อย่างน้อยเราก็ได้ทำงาน
ที่เดียวกัน!

วันแรกของการฝึกงานมันแสนจะตื่นเต้น เพราะเขาให้เริ่มจากการ
พรีเซนต์พอร์ตตัวเอง เสมือนกับพรีเซนต์งานให้ลูกค้าจริง ๆ ฟัง มีพนักงาน
กลุ่มใหญ่ของ W8 เข้ามาให้คะแนน ซึ่งคะแนนส่วนนี้จะมีผลต่อการจัด
แผนกฝึกงานให้

ผมได้เจอเพื่อนจากมหาวิทยาลัยสารพัด บางคนมีผลงานออกมา
แล้วจริง ๆ บางคนก็เป็นอินฟลูเอนเซอร์ แต่กลุ่มเด็กฝึกงานด้วยกันยังมี
คนเจ๋ง ๆ อยู่เพียบ ผมคิดว่าตัวเองก็แน่นพอตัว ไม่งั้นคงไม่ผ่านเข้ามา
เลยตั้งใจพรีเซนต์พอร์ตเต็มที่ ไม่ลืมพูดคีย์เวิร์ดที่แสดงความเป็นตัวเอง
หรือทำทางที่เคยเห็นพี่ชายใช้นำเสนองานแล้วลูกค้าประทับใจ

“สนใจงานส่วนไหนเป็นพิเศษ”

คำถามของพี่ฝ่ายบุคคลทำให้ผมรีบตอบอย่างไม่คิดว่าผมอยากจะเป็น
เป็นครีเอทีฟไวรัลโฆษณา แล้วช่วงเช้าของการนำเสนอตัวเองก็ผ่านพ้นไป
ช่วงบ่ายกลุ่มเด็กฝึกงานทั้งสิบคนก็ได้รับการแบ่งไปอยู่ตามสตูดิโอต่าง ๆ
อย่างของผมคือสตูดิโอหมายเลขแปด

“แต่ละสตูก็จะดูเลในส่วนที่แตกต่างกันนะจ๊ะ สตูหนึ่งดูอินฟลูเอนเซอร์ สตูสองดูออฟไลน์มาร์เก็ตติ้ง...ส่วนสตูแปด...น้องพอใจไข่เจียว?”

“ครับ ผมครับ!”

“ถึงจะเป็นสตูเหมือนกัน แต่หลักๆ สตูแปดจะเป็นการพิชชิง¹ งานจ่ะ”

“ครับ? อะไรนะครับ?”

“สตูแปดไม่ได้รับเด็กฝึกงานมาหลายปีแล้ว จนกระทั่งปีนี้ น้องพอใจไข่เจียวมีผลงานโดดเด่นมาก ๆ ในการพรินต์โปรเจกต์ หวังว่าจะเรียนรู้อะไรกลับมาเยอะ ๆ จากนักพิชชิงอันดับหนึ่งของบริษัทเราเนอะจ๊ะ!”

ไม่ ไม่เอา! ไม่พิชชิงง จะเอาสตูสาม จะเอาไวรัลล จะทำงานกับวิบวับวาว! สีหน้าเหมือนโลกแตกของผมช่างดูขัดกับท่าทางตื่นเต็นของเพื่อนคนอื่น โดยเฉพาะไอ้เบอร์สามที่นามแฝงชื่อว่า *หลักสองครองเมือง* มันรีบเข้าไปหลบผมเร็ว ๆ จนหัวสั้นหัวกลอน

“เฮ้ย พอใจไข่เจียว กูโคตรอิจฉามึงเลยที่จะได้ทำงานกับก๊อด!”

ไม่...กูอิจฉามึง มึงได้ทำงานกับวิบวับวาว! ผมเขย่าไหล่มันคินด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ ไอ้หลักสองครองเมือง มึงนะมึง มึงซัดดวงกู! มึงมันนิสัยไม่ดี!

“มึงรู้ไหม เขาเป็นตำนานในวงการเลยนะ! เทพเจ้าแห่งการพิชชิงงานที่ว่ากันว่าต่อให้ครีเอทีฟทำงานแยะ ไก่เขี่ย สันตินขนาดไหน ถ้าผ่านการพิชชิงจากก๊อด งานมึงจะเหมือนเป็นเพชรยอดมงกุฎสำหรับลูกค้า บริษัททุกที่อยากได้เขาไปทำงานด้วย แต่เขาไม่ไป! แม่งเอ๊ย อิจฉาวะ กูไม่ชอบไวรัลเลย!”

น้ำตาแทบจะไหลถึงตีน กูไม่อยากพิชชิง กูไม่อยากทำงานกับก๊อด กูไม่สนเทพเจ้า กูไม่ไหวเจ้าถ้าไม่ใช่ตรุษจีน! กูอยากเป็นครีเอทีฟ ไวรัลอะไวรัลล จะสลักกันเองก็ไม่ได้ ผมเลยได้แต่เดินอย่างหงอยเหงาไปยัง

¹ Pitching คือคำที่คนวงการเอเจนซีโฆษณาใช้กันบ่อยที่สุด ถ้าเราแปลกันตรงๆ Pitch หมายถึงคำพูดหรือการกระทำโน้มน้าวใจผู้ฟังให้ซื้อสินค้าหรือใช้บริการตามที่เรากำลังต้องการ เพราะฉะนั้น Pitching ในวงการเอเจนซีก็คือการเสนอโปรเจกต์งาน ไอเดียทางธุรกิจ หรือผลงานของบริษัทให้กับนักลงทุนเพื่อร่วมงานกันหรือซื้อไอเดียของเรานั้นเอง (ที่มา : th.jobsdb.com)

สตูดิโอ

การตกแต่งของบริษัทนี้ช่างตื่นตาตื่นใจ เป็นตึกส่วนตัวขนาดใหญ่ ห้าชั้น ติดสถานีบีทีเอสส่วนขยายบนถนนสุขุมวิท การตกแต่งเป็นแบบ นอร์ดิก มีต้นไม้วางอยู่ตามมุมต่างๆ แต่ละสตูดิโอหรือแผนกต่างๆ ถูกกัน ด้วยกำแพงกระจกสลับไม้ที่เล่นระดับมาอย่างดี ไม่โพรเวตเกินไป แต่ก็ ไม่ใช่ว่าจะไม่มีความเป็นส่วนตัว ให้บรรยากาศเหมือนดินอยู่ในบ้านมากกว่า บริษัท

แต่ถึงทุกอย่างจะสวยงามขนาดไหน ผมก็ยังห่อเหี่ยวอยู่ดี แถมยัง หงอยแดงเมื่อต้องเดินผ่านสตูดิโอที่ไอ้หลักสองได้รับการต้อนรับจาก วิบวับวาว เสียงสดีไสของไอ้ดอลสาวคนเก่งทำให้ผมเจ็บกระตองใจ ที่ตรงนั้นมันไม่ใช่ของผม! ใช่สิ ผมมันไม่ใช่หลักสองครองเมือง! ผมมัน พอใจใช่เจียว!

ส่งพอร์ตมาเป็นครีเอทีฟ ดันได้เดบิวต์เป็นนักพิชชิงโปรเจกต์ แม่งอียังวะฉิบหาย ใครเขาให้เด็กฝึกงานมาพิชชิงโปรเจกต์? แต่ผม มันแค่เด็กฝึกงาน จะไปคาดหวังอะไรมากมาย ก็ทำได้แค่นั่งมองป้าย หมายเลขแปดแล้วเกาะประตูสามที่ก่อนจะจับลูกบิดประตู

ยังไม่ทันได้เปิดผมก็โดนกระซางจนเซตลาเข้าไปในห้องเพราะ คนข้างในเขาเปิดประตูพอดี ความช่วยเหลือนั้นมันคงยังไม่พอ เพราะ ตรงหน้าผมคือเสื้อเชิ้ตสีครามที่เลอะกาแฟเป็นดวงเบ้อเริ่ม แถมไอ้แพด สีเงินในมืออีกฝ่ายก็มีคราบน้ำกาแฟหยดตึง...ใช่ครับ ผมถลาไปชนจน กาแฟในมือเขาหกเลอะเทอะไปหมด

“คือ...ผมขอโทษครับ!”

ถึงในใจจะคำน่วว่ากูไม่ผิด! แต่ผมมันเด็กใหม่ป้ายแดง ถ้าฝึกงาน ไม่ผ่าน ได้โดนพอกับพี่ชายแผนกบาลและเป็นตราบาปวงศ์ตระกูลแน่ มีอริบลั่งผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋ากางเกงนักศึกษา แต่อีกฝ่ายเบี่ยงตัว เขยิบหนี เสียงตะโกนลั่นเรียกใครสักคนให้รีบหาเสื้อมาให้เปลี่ยน พร้อมกับ ร้องหาพี่ชชมาเช็ดไอ้แพด

ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก พี่เขาได้เสื้อตัวใหม่มาเปลี่ยนในทันที

ส่วนไอแพดก็มีคนรับไปเช็ดแล้วรีบรายงานว่าเครื่องไม่ได้พัง ขณะเดียวกันก็มีใครอีกคนตะโกนแจ้งเวลา ทุกอย่างดูเรียบร้อย แล้วพี่เขาในเสื้อตัวใหม่ก็มาหยุดยืนตรงหน้าผมอีกครั้ง

“เด็กฝึกงาน?”

“ครับ...ผมมาฝึกงานวันแรกครับ”

“ชื่อ?”

“พอใจครับ...เอ่อ พอใจใช่เจียว”

มือรีบดึงป้ายชื่อคล้องคอขึ้นมาให้พี่เขาเห็น หน้าดูจ้องผมเขม็ง คิ้วขมวดมุ่น ปากมึนแน่น

“ลืบคะแนน”

“ครับ?”

“หากลืบคะแนน เพราะฉัน...ไม่พอใจ”

แล้วพี่เขาก็เดินผ่านไปพร้อมกับพนักงานอีกสองคน ได้ยวนะ คะแนน ฝึกงานเต็มร้อยคะแนน ยังไม่ทันพ้นวันแรกนี่ผมโดนหักไปแล้วลืบคะแนน! ว้อทท นี่มันอะไรกันวะเนี่ย!

“ถ้ายังไม่ตามมาจะหักอีกห้าคะแนน”

แล้วพอใจใช่เจียวที่สร้างความไม่พอใจตั้งแต่วันแรกจะไปเลือกอะไรได้ล่ะครับ นอกจากหมุนตัวใส่เกียร์หมาวิ่งตามแผ่นหลังกว้างไปตืดๆ ผมมาฝึกงานหรือเข้าเรียนฮอกวอตส์? นี่มันศาสตราจารย์สเนปชัดๆ! หักลืบคะแนนสำหรับกริฟฟินดอร์!

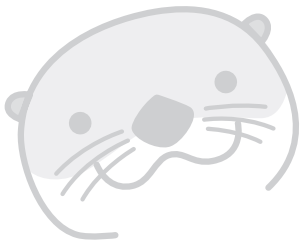
กว่าผมจะรู้ว่าเขาคือใครก็ตอนที่ได้ไปนั่งเป็นตัวประกอบอยู่ในห้องประชุมกระຈกกลางสวนไม้ประดับ ห้องประชุมอย่างกับคาเฟ่ แถมมีเครื่องดื่มเป็นชาอังกฤษและขนมอบชิ้นเล็กเสิร์ฟให้กับทุกคน

ผู้ชายที่สร้างปรากฏการณ์ในห้องประชุม จังหวะการพรีเซนต์ลูกเล่นแพรวพราว แถมยังน้ำเสียงน่าฟังพร้อมกับบุคลิกมั่นใจ แล้วไหนจะทำทางขยิบตาแสนจะมีเสน่ห์ราวกับมืออράจากสวรรค์สอดส่องลงมาที่เขา ยิ่งตอนตอบคำถามลูกค้า เขาสามารถทำให้คำถามเครียดๆ หรือประเด็นอ่อนไหวมันผ่านไปแบบนุ่มนวลราวกับขนมสายไหม แถมยังดึงความสนใจลูกค้า

ไปยังประเด็นอื่นอย่างมีชั้นเชิง

สุดท้ายลูกค้าที่โดนทั้งลูกล่อลูกชนเล่ห์กลมนตร์คาถากียอมจรถ
ปลายปากกาเซ็นสัญญาจ้าง W8 Studio ทำแคมเปญโฆษณาด้วยราคาสูงถึง
แปดหลัก

เขาคือเทพเจ้าแห่งการพิชิต คุณชนะสงคราม

ทดลองอ่าน

Chapter 1

Day 1

ถ้าถามว่า ผมเริ่มประทับใจในตัววิบับวาวอย่างจริงจังตอนไหน ก็ต้องเล่าย้อนไปตอนผมเรียนมัธยมหก เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่ต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัย บริษัทของพ่อได้จัดประกวดแคมเปญโฆษณาเพื่อชิงเงินรางวัลสำหรับนักศึกษา พ่อกับพี่พอดีให้ผมเข้าไปเป็นหนึ่งในคณะกรรมการด้วย แต่ไม่ใช่เพราะผมมีคุณสมบัติอะไรหรอกครับ เรียกว่า มีวุฒิ (?) ดีกว่า เพราะมันเป็นโฆษณาที่มีท่าร์เกิดเป็นกลุ่มวัยรุ่นนัวยั่วเดียว กับผม

งานของวิบับวาวโดดเด่นมากกก เป็นโฆษณาโปรโมตแบรนด์เสื้อผ้าแฟชั่น ทีมของโฆษณาใช้มู้ดแอนด์โทนแนวเรโทรให้เหมือนย้อนไปในอดีต ใช้วิธีเล่าเรื่องของเด็กจบใหม่ที่ไม่ถนัดอะไรเลยคนหนึ่ง ต้องเริ่มจากหัดเลือกผ้า หัดเย็บปักถักร้อย โดยแต่ละการฝึกฝนจะมีแถบเลเวลสีเขียวค่อยๆ เพิ่มจาก 0% เป็น 100% ทำให้คนดูรู้สึกมีกำลังใจ จนสุดท้ายเด็กจบใหม่ที่ไม่เก่งอะไรเลยคนนั้นก็กลายเป็นเจ้าของแบรนด์

มันเป็นไอเดียที่โคตรเจ๋ง! เด็กอย่างผมติดเกมมือถือนี่ เกมออนไลน์จนรู้จักไอ้พวกการเก็บเลเวลพวกนี้อยู่แล้ว ผมไม่เข้าใจโลกแฟชั่น แต่ผมกลับเข้าใจเจ้าโฆษณานี้ แล้วแน่นอนว่าสตอรี่บอร์ดของวิบับวาวก็ได้รับเลือกให้ผลิตงานโฆษณาออกมาจริงๆ ซึ่งพอเป็นโฆษณาจริงก็กลายเป็นกระแสที่ถูกพูดถึงอยู่พักใหญ่ แคมเปญเสื้อผ้าที่ชื่อไอเดียโฆษณานี้ไปก็กลายเป็น

ลูกค้าประจำของบริษัทพ่อผม

พอวิบบาวเรียนจบก็เข้าทำงานที่บริษัทของพ่อผม พร้อมกับผม ที่มุ่งมั่นอยากเป็นแบบวิบบาวให้ได้ในสักวันเลยเลือกเรียนโฆษณา แล้วทางคณะก็ได้จัดสัมมนาที่มีวิบบาวมาเป็น Guest Speaker! เพื่อนร่วมชั้นปีของผมไม่ได้สนใจอะไร แต่ผมรีบไปลงชื่อจองเข้าร่วมสัมมนา ตั้งแต่เช้า วันงานก็มาถึงเป็นคนแรกเพื่อจะได้นั่งแถวหน้าสุด!

ไอตอลของผมเขาโดดเด่นตั้งแต่ก้าวเท้าขึ้นมาบนเวทีกลางห้องประชุม ผมส่ายตาไปกับหน้าม้าต่อ เปิดเผยดวงตาเรียวโฉบเฉี่ยวที่กริยาตายโลเนอร์ มาอย่างดี วิบบาวเป็นชื่อในวงการที่เธอตั้งขึ้นจากชื่อเล่นตัวเอง คุณวาวนิดา แคชชี่โคตรน่ารัก! จนผมอยากทำงานกับเธอ!

แล้วดู! สิ่งที่ผมฝันกับสิ่งที่ผมได้ วิบบาวย้ายงาน! ผมอุตส่าห์หาทางตามมาก็ดันเจอโค้งหักศอก คนที่ผมต้องทำงานด้วยไม่ได้น่ารัก เลี้ยยยยยยยย ทางไกลคนละทิศคนละทาง คิ้วเข้มขมวดมุ่น ตัวสูง ไหล่กว้าง แถมยังทำเหมือนผมเป็นตัวเกะกะในสตูดิโอแปดของเขาเนี่ย

ผมยืนจิ้มจิ้มแผ่นหลังขึ้นเหงื่ออยู่หน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่ที่มีคุณชนะสงครามยืนฟังสะโพกกับขอบโต๊ะ เขาน่าจะสูงพอๆ กับพี่พอดิ แต่บรรยากาศห่างไกลกันลิบลับ พี่พอดินี้เดบิวต์มาเป็นโอปป้าอบอุ่นใจดี พระเอกซีรีส์ ส่วนอีตาคนนี้น่าจะเดบิวต์มาเป็นตัวร้าย

“พอใจใช่เจียว”

“ครับ...”

“ทำไมต้องพอใจใช่เจียว?”

ไม่พูดเปล่า พี่เขาหยิบไอแพดจอใหญ่รุ่นล่าสุดมาจิ้มๆ สไลด์ๆ ก่อนพอร์ตงานของผมจะปรากฏอยู่ในจอ นั่น หน้าปกของสไลด์พรีเซนตงาน เป็นรูปผมเอง ที่ตัดต่อให้หน้าตัวเองอยู่ตรงกลางไข่ดาวคล้ายๆ น่อง พระอาทิตย์ในการ์ตูนเทเลทัปปีสนั่นละครับ ถึงผมจะใช้ชื่อใช่เจียว แต่ดันใช้รูปไข่ดาว ผมก็กลัวมันคงจะดูตลกน่ารักน่าเอ็นดู ไม่ได้คิดว่าจะเจอพีตแบ็กที่ค่อนข้างไปทางเหนียวใจแบบนี้เลยอะ ผมไม่น่ารักตรงไหนวะ?

“มันคล้องจองกันดีครับ พอใจกับใช่เจียว คือ...ผมชื่อพอใจ

แล้วผมก็คิดว่าการใช้ตัวอักษรที่เสียงเดียวกันมาต่อกันมันยิ่งทำให้ดูเป็นคำที่สวย ฟังแล้วติดหูเลย อย่างถ้าต้องเลือกพอใจใช่เจียวกับพอใจใช่ต้ม หรือพอใจใช่ดาว ผมคิดว่าคนจะชอบพอใจใช่เจียวมากกว่า ด้วยความเป็นตัว จ.จานเหมือนกัน แล้วคำว่าใจกับคำว่าใช่ก็เสียงสระเดียวกัน เป็นกิมมิกเล็กๆ ที่สร้างเป็นสโลแกนของผม”

“อืม...ไม่เคยมีผลงานจริงจังใช่ไหม”

“ไม่เคยครับ ยังไม่ค่อยมีโอกาส”

“ได้ลองเข้าประกวดอะไรบ้างยัง หรือพวกเข้าค่ายตามบริษัทโฆษณา? มีหลายทีนะที่ทำกิจกรรมแนวนี้”

คำถามของคุณชนะสงครามทำให้ผมได้แต่อึ้ง ผมไม่กล้าบอกว่า เพราะผมเป็นลูกเจ้าของบริษัทโฆษณา เลยไม่กล้าไปสมัครงานบริษัทคู่แข่ง กลัวเขาหาว่าไปล้างความลับ ถึงผมจะไม่มีปัญญาไปทำอะไรแบบนั้นก็เถอะ แต่ถ้าสมมติมีลูกเจ้าของ W8 มาทำงานที่บริษัทพ่อผม ผมก็ระแวงเหมือนกัน

“มีดูๆ ไว้บ้าง...ครับ”

“ดูๆ ไว้บ้างกับได้เข้าร่วมมันต่างกัน ดูๆ ไว้ก็คือไม่ได้ทำ งานอดิเรกทำอะไร”

“ดูซีรีส์เกาหลีกับพวกเอ็มวีของต่างประเทศครับ คือผมรู้สึกว่าการชมู้ดแอนด์โทน คอนเสิร์ตการนำเสนอของต่างประเทศเขาครีเอทีฟมาก อุตสาหกรรมด้านนี้ของเขาไปไกลกว่าบ้านเรา ผมเลยอยากนำมาพัฒนาตัวเอง”

ผมตอบดีมาก! ต้องมองลงแล้วปะ! ผมแอบให้คะแนนตัวเองในใจ เมื่อคำตอบของผมคงจะพอเข้าตาคุณชนะสงครามนี้บ้าง หลังจากผมโดนหักไปแล้วสิบคะแนน ก็ต้องหาทางสร้างความประทับใจกันหน่อย แต่ผมคงคิดผิด เพราะพี่เขายังขมวดคิ้ว ก่อนจะเลิกคิ้วขึ้นแล้วตอบกลับด้วยคำพูดที่เม่งแทงทะลุหัวใจผม

“เอาแต่ดู แต่ไม่เคยเอามาประยุกต์ ไม่เคยคิดจะชวนขายส่งงานพัฒนาตัวเอง แล้วมันจะไปได้อะไรขึ้นมา เสียค่าบัตรคอนเสิร์ตไปปีละเท่าไร ได้อะไรกลับมาบ้าง?”

รู้ได้ใจว่ากวนั้นกตบัตร์นิวแทบหัก!

“โทนีสส์ไลต์เหมือนเอ็มวีเกอร์ลูปวงหนึ่งทีเพ่งออกซิงเกิ้ลใหม่
เคลมมือถือนาย เข้มกลัดที่กระเป่าเป้ อะไรอีกดีล่ะ?”

เซี่ย! นี่มันเกินเลเวลปกติ! รู้กระทั่งผมต้องวงไหน! แต่พี่เขาวงใน
เกินไปปะ หรือเขาต้องวงเดียวกับผม? อย่าบอกนะว่านี่คู่แข่งกตบัตร์คอน!

“มีแอ็กเคานต์ทวิตเตอร์ไว้คุยกับคนที่สนใจเรื่องเดียวกันไหม หรือ
ได้สมัครสมาชิกเว็บไซต์แนวนี้ไว้หรือเปล่า ของต่างประเทศก็เยอะ กลุ่มใน
เฟซบุ๊กที่มีคนในวงการไปรวมตัวกันได้เข้าไปดูใหม่ว่าเขาทำอะไรกันบ้าง”

ฮือออ เขาดูจริงจังมากจนผมไม่กล้าบอกเลยว่าผมมีแอ็กทวิตเตอร์
ไว้ตึงนักร้อง...ปากผมคงอ้าๆ หุบๆ เหมือนปลาขาดน้ำ

“...คือผมไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองครับ เลยกินงานไว้ดูคนเดียว”

“งานในพอร์ตทั้งหมดดูก็รู้ว่าผมมาส่ง ให้สามวันก็ปั้นเสร็จ คิดว่า
ทำงานได้เยอะแล้วเป็นเรื่องดี? รู้ไหมว่าในกลุ่มเด็กฝึกงานมีบางคนส่งมา
แค่ผลงานเดียวแต่ได้คะแนนเต็ม เพราะงานเดียวที่เต็มไปด้วยคุณภาพ
มันดีกว่างานเยอะเป็นภูเขาแต่ไม่มีต้นไม้ดี ๆ สักต้น”

ยะ...อยากจะทำอะไรให้...ทำไมต้องพูดแรงขนาดนี้ด้วยวะ! ก็ใครให้
วิบวับวามาขายงานเอาตอนนี้นะ! ผมอยากจะบอกมากกว่าผมไม่ได้ตั้งใจ
จะฝึกงาน! สถานการณ์มันพาไป! แต่มันพูดไม่ได้! ก็เหมือนเวลาสัมภาษณ์
งานที่บริษัทใกล้บ้านแล้วโดนถามว่าจะเดินทางมาไหวไหม เราก็ตอบตอบว่า
ไหวอะ!

“แต่ผมก็ผ่านเข้ามาฝึกงานนะครับ ที่กรรมการพอจะมองเห็น
อาจจะเป็นความมุ่งมั่นสร้างงานเป็นภูเขาของผมก็ได้ ผมว่ามันจะต้องมี
ต้นเล็กๆที่แอบผลิยอดอ่อนสักนิด...นี่ แบบว่าต้นเล็กๆ ช่วงนี้เขาฮิตกัน
นะครับ พวกต้นไม้เล็กๆในกระถางจิ๋วๆ เหอะๆ”

หัวเราะจนแห้งไปเลยกู ฮือออ เจ็บกระตองใจฉิบหาย ตอนพี่พอติ
บ่นไม่เห็นเจ็บแบบนั้นเลย โสซซ แล้วคุณชนะสงครามนี้มันยังโงะ ทำไมเวลา
พูดกับลูกค้ายะโคตรดี แต่พอพูดกับผมละโคตรทิ่มแทง ไอ้คนตีสองหน้า!
ไอ้คนนิสัยไม่ดี! ไอ้คนไม่น่ารัก!

“เฮ้อ...ทำไมอยากเป็นครีเอทีฟโฆษณา”

“ผมชอบโฆษณาไวรัลครับ ยิ่งพวกสตอรี่หักมุมผมยิ่งชอบ มันเหมือนกับโดนหลอกให้งงแล้วเซอร์ไพรส์ทีหลัง มันเหมือนกับมีเวทมนตร์”

“แต่พอร์ตงานด้านไวรัลนายคะแนนต่ำสุดในทุกเกณฑ์ แคมสตอรี่บอร์ดก็ดูไม่รู้เรื่องด้วยว่าจะสื่ออะไร”

อีกนิดผมจะร้องไห้แล้วนะ ได้แต่เม้มปากแน่นให้เขาพูดจาแทงใจไปเรื่อยๆ ผมไม่ใช่เทพเจ้าในวงการแบบเขาเนี่ยหว่า ก็ใช่ ผมยังไม่มีผลงานเป็นชิ้นเป็นอัน ยังเหยาะเหยาะ แต่ผมก็กำลังพยายามอยู่นี้ไง กำลังจะเริ่มแล้ว จะให้โอกาสกันไม่ได้หรือไง ทุกคนก็ต้องการโอกาสในการพัฒนาตัวเองนะ! ผมอาจจะเริ่มช้ากว่าคนอื่น แต่ผมก็เริ่มแล้ว! มาช้าแต่มาชัวร์!

“ถ้าอยากทำงานสายนี้มันต้องมีมากกว่าความชอบ วงการโฆษณา การตลาดแข่งขันกันดุเดือด แคมเปญที่เคยดังเมื่อเดือนที่แล้วอาจจะเอาต์ไปแล้วในเดือนนี้ คำพูดที่คนเคยชอบใช้เมื่อต้นปี ปลายปีก็กลายเป็นคำเชยๆ นายต้องตามเทรนด์ให้ทัน ต้องขยัน...”

หูชาประหนึ่งเอาไปแช่ช่องฟรีซ คำพูดพวกนี้ทั้งพ่อทั้งพี่อดิบนผมมานับไม่ถ้วน แต่เพราะผมมัน้องคนเล็ก เป็นที่รักของบ้าน มันเลยแสนจะซอฟต์เป็นสิ่วสวาท แต่พอกลายเป็นคนอื่นบน ผมก็เริ่มหมดความมั่นใจ... หรือผมจะไม่เอาไหนจริง ๆ แต่ละคำพูดของเขาทำให้ผมเหมือนตัวเล็กลงไปทุกที หรือบริษัทแสนสวยที่มีวิววิววอนี้จะไม่ใช่ที่ของผม

“แต่การพรีเซนต์งานทำได้ดี เลือกซื้อตัวเองได้ดี ฉันหวังว่านายจะเรียนรู้ให้มาก แล้วตั้งเป้าหมายตัวเองให้ชัดเจน ขยันขึ้นด้วย...เอาพลังที่ล้นเหลือมาพัฒนาตัวเอง ไม่ใช่ปั่นพอร์ตโตรุ่งเป็นภูเขา เข้าใจไหม”

“ครับ...ผม...ผมได้ฝึกงานแล้วใช้ไหมครับ”

“ใช่ ก็นายผ่านเข้ารอบไม่ใช่หรือไง เจ้ายอดอ่อนต้นเล็กที่เกือบจะมองไม่เห็น”

ปากร้ายฉิบหายยยยยยย อยากจะกำหมัดแล้วชัตคืนสักที แต่ทำได้แค่ยกมือไหว้ขอบคุณ ไม่งั้นเขาอาจจะจับผมโยนออกจาก W8 ตกรอบตั้งแต่วันแรก ผมจะอยู่!

“ขอบคุณครับ รบกวนด้วยครับ ผมจะตั้งใจ ผมทำได้ทุกอย่าง
ทุกอย่างเลยครับ!”

“ไปซื้อกาแฟ”

“ครับ?”

“ฉันยังไม่ได้กินกาแฟ”

คิวเข้มเลิกขึ้นพร้อมกับภาพความทรงจำที่ผมชนเขาจนกาแฟหก
เป็นด่างเป็นดวง แถมยังเลอะไอแพตรุ่นใหม่ล่าสุดของเขาจนน้ำหยดตั้ง

“ได้ครับ ผมจะรีบไปซื้อให้ครับ เอาร้านไหนครับ?”

“ถัดไปสามตึกมีร้านกาแฟ ไปซื้อมา ให้เวลาสิบนาที”

“ได้ครับ จัดไป”

ผมรีบหมุนตัวหันไปทางประตู แต่ยังไม่ทันก้าวเท้าไปไหนก็ต้องรีบ
หันกลับมายิ้มแฉ่ง เกือบลืมสิ่งที่สำคัญที่สุดไป

“เอ่อ...แล้วค่ากาแฟ...?”

“ยังไม่ทันเอาให้ จะรีบไปไหน”

ก็ใครจะให้เวลาแค่สิบนาที แล้วพี่เขาก็นั่งเบงก์ห้าร้อยมาให้

“อ้อครับ แล้ว...เอากาแฟอะไรดีครับ มอคค่า ลาเต้...อเมริกาโน
หรือว่าคาปู...”

“Orange Cold Brew”

ยากไปอีกกก พี่พอตยังกินกาแฟผงขงง่าย ๆ เอง แต่ทำไมได้นอกจาก
รับปากครับ ๆ ๆ แล้วรีบก้าวออกมา

“เดี๋ยว”

ยัง...ยังไม่จบ

“สะสมแต้มมาด้วย”

“ครับ...เอ่อ มีอะไรอีกไหมครับ เดี่ยวมันเกินสิบนาที”

“หึ...เลือกเค้กมาหนึ่งชิ้น”

แล้วไม่พูดที่เดียววะ!!!

“ออเรนจ์โคลด์บริว คุณชนะสงครามค่ะ”

“คร้าบ”

ร้านกาแฟสุดน่ารักที่ซ่อนตัวอยู่ในตึกแถวชื่อ บลอสซัมคาเฟ่ เป็นร้านสุดน่ารักมุ้งมิ้งกึ่งกึ่งแก้วจนนึกไม่ออกว่าทำไมคุณชนะสงครามถึงเลือกกาแฟร้านนี้ แถวนี้อีกมีตั้งหลายร้าน หรือมาจับเจ้าของร้าน? ก็ไม่น่าใช่อีก เพราะเจ้าของร้านดูเป็นคุณป้าใจดี

“แล้วก็...เค้กช็อกโกแลตด้วยครับ อันที่มีสตอร์เบอร์รี่”

ผมจ้องเจ้าเค้กช็อกโกแลตหน้านิ่มที่มีสตอร์เบอร์รี่ลูกใหญ่น่ากินแปะอยู่ข้างบน เขาไม่ได้บอกว่าเอาเค้กอะไร จะโทรไปถามก็ยังไม่มีการจะกลับไปถามก็เกินสิบนาที่แน่ ผมว่าอันนี้แหละน่ากินที่สุด...อยากกินจัง

“แปลกจัง ปกติไม่เห็นสั่ง สงสัยให้ลูกค้า เต๋ยวไสกล่องให้จะรอเบ๊นึ่ง”

“ได้ครับ สะสมแต้มให้ผมด้วยนะครับ”

“ได้จ้ะ สะสมได้เฉพาะกาแฟนะลูก ครบสิบแก้วฟรีหนึ่งแก้ว สะสมต่อถึงยี่สิบแก้วแถมทั้งเค้กทั้งกาแฟ”

“ครับผม ขอบคุณนะครับ”

ที่จริงผมเองก็อยากได้ชาเขียวปั่นสักแก้ว แต่กระเป๋าดังค์อยู่ในเบ๊ไม่ได้ติดมาด้วย จะใช้เงินคุณชนะสงครามก็ไม่กล้า เลยได้แต่ตัดใจหิ้วเค้กหิ้วกาแฟกลับไป

ผมรีบใส่เกียร์หลุมกลับมาสตูดอย่างรวดเร็ว แต่คนที่ให้เวลาผมแค่สิบนาที่ดันมีกาแฟแก้วใหม่วางอยู่ข้างตัว แถมยังกำลังคุยงานยิ้มแย้มแจ่มใสกับวิบวาววาว! คือสตูแปดเนี่ยไม่มีพี่พนักงานคนอื่นเลย มีแค่โต๊ะคุณชนะสงครามริมหน้าต่างกับโต๊ะกลมที่เหมือนกับโต๊ะกาแฟอยู่ตรงกลาง และเก้าอี้สามสี่ตัวใช้เป็นโต๊ะประชุม ไซ้ครับ...วิบวาววาวนั่งอยู่ตรงนั้น

ใจผมมันเต้นรัวเป็นกลอง มือไม้สั่นไม่รู้จะทำยังไง ลืมความโกรธที่มีกาแฟอีกแก้วอยู่ในมือคุณชนะสงคราม มัวแต่จ้องวิบวาวจนตาค้าง มันเหมือนมืออว้าสว้างจั่วสอต่อส่งลงมาที่รอยยิ้มสดใสที่มอบให้ผมคนเดียว

“นั่งสิ นี๊วจากสตูสาม วาว นี๊พอใจไซ้เจ๊ยว เด็กฝึกงาน”

“สวัสดีจ้า พี่ชื่อวาวนะ มีเด็กๆ ในบริษัทนี้สดชื่นจัง น้องคนใหม่
ของสตูดิโอพลังงานเยอะดี”

เหอะ...ไอ้หลักสองครองเมือง ไอ้คนที่แย่งวิววิวาวของผมไป!

“สวัสดีครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับพี่วาว ผมชื่อพอใจครับ”

“ชื่อน่ารักจังเลย”

“ของที่ฉันสั่งล่ะ เรียบร้อยไหม”

“ครับ ให้ผมวางไว้ไหน”

จะวางกาแฟอีกแก้วก็จะดูแปลกๆ เพราะเขามีกาแฟแบรนด์
สตาร์บัคส์สองแก้วอยู่บนโต๊ะแล้ว น้องสั่มโคลด์เบียร์ของผมจะไปลู้
อะไรได้!

“พี่ชนะซื้อเค้กมาเหรอ เฮ้อ...ปายนี้วาวใช้พลังเยอะมาก ขอแอบ
ขโมยไปได้ไหมคะ วิวาวซื้อมาคืน”

“อืม เอาไปสิ ไม่ต้องคืนหรอก...ที่เหลือไปเก็บไว้ในตู้เย็นก่อนก็ได้
มีแก้วเดียว”

“ครับ แก้วเดียวครับ”

เสียงนุ่มอะของวิวาววาว แต่ความนิ่งสงบที่ปลายประโยคจะใช้ผม
ขัดๆ! เหอะ จะมาจับผิดเรื่องแก้วเดียวอะไรกับผมอีกกก ผมไม่ได้แอบซื้อ
เพื่อตัวเองหรอหน่า งก!

“งู้ย ขอขอบคุณค่า ใจดีแบบนี้ ตอนขายลูกค้าใจดีกับวาวด้วยนะ
งานนี้บัดเจ็ตเยอะด้วย นะคะพี่ชนะคนดีคนดี”

บรรยายกาศสีชมพูสดใสนี้มันอะไรกันนะ! ผมเดินตัวลอยเอากาแฟ
ไปเก็บในตู้เย็นเล็กมูมห้อง แล้วก็ตัวลอยๆ กลับมาแอบเค็กช็อกโกแลต
หน้านิ่มให้กับไอ้ดอลที่ผมปลื้มจับหายวอด ทำตัวลึบๆ นั่งลงตรงเก้าอี้
ที่ว่างระหว่างทั้งคู่ จากนั้นก็วางเงินคืนเขาไป...แล้วผมก็กลายเป็นฟองอากาศ
ลอยตึบป่องๆ ฟุ้งหึ่งคู่คุณงานที่ผมแทบจะไม่รู้เรื่องเลย แต่ที่ผมรู้แน่ๆ
แบบชัดเจนยิ่งกว่าทีวี Full HD คือ...ไอ้คุณชนะสงครามกำลังจีบวิวาววาว!

Chapter 2

Mission

อาภิตยแรก ของการฝึกงานผ่านไปแบบสับสนสับสน คุณชนะสงคราม
แม่งโหดมาก เขาให้ผมดูโปรเจกต์เก่าๆ ของ W8 แล้ววิเคราะห์จุดเด่น
จุดด้อยของแต่ละงาน ผมก็พยายามใส่ความเห็นให้ดูมีหลักการที่สุด
แต่เขากลับยังคำถามที่ผมไม่ทันได้คิด

“ลูกค้าเป็นใคร”

“เอ่อ บริษัท AAA ครับ”

“เขาทำธุรกิจด้านไหน”

“เสื้อผ้า...”

“คู่แข่งเขาเป็นใคร”

“...”

“คอลเล็กชั่นล่าสุดของเขาคืออะไร”

คำถามหลังๆ ผมนี่ยังตอบไม่ได้ ได้แต่อ้าปากค้างเพราะมันไม่มี
อยู่ในแฟ้มผลงานที่เขาเอาให้ผมวิเคราะห์เลย และผมก็ได้แต่กลับมานั่ง
ที่โต๊ะแล้วเริ่มวิเคราะห์ใหม่ทั้งหมด มันไม่ใช่แค่วิเคราะห์เนื้อหางาน แต่ผม
ต้องวิเคราะห์ลูกค้าด้วย! แถมยังต้องละเอียดมากกกกกกกก เพราะ
เมื่อผมคิดว่าตัวเองละเอียดแล้ว คุณชนะสงครามแม่งก็ยังละเอียดกว่า
ไอ้บ้าเอ๊ย! นี่จะพินิจหรือตามติดชีวิตลูกค้าวะ! แล้วพอผมตอบไม่ได้

“ห้กหนึ่งคะแนน”

“หักอีกหนึ่งคะแนน”

“วันนี้สามคะแนนแล้วนะ จะต้องให้ติดลบเลยไหม พอใจใช่ไหม?”
แม่งเอ๊ย...ผมไปร้องเรียนที่ไหนได้บ้างวะ!

นอกจากวิเคราะห์ลูกค้าแล้ว ผมก็ต้องหอบหิ้วเอกสารเดินตามเขาเข้าห้องประชุม ผมคิดมาตลอดว่าการเข้าประชุมกับคนเยอะๆ แค่ว่าเป็นจดๆ พักหน้าเออๆ ออๆ ไปกับเขาให้ตัวเองไม่ดูโง่ก็น่าจะพอ แต่ไม่ครับ... ถ้ามันแค่นั้นคงไม่ใช่คุณชนะสงคราม พอเราคุยงานจบ เขาก็จะมาถามความเห็นผมอีกสารพัด ในอาทิตย์เดียวสมองผมทำงานหนักมากกว่าเรียนมหาวิทยาลัยปีที่ผ่านมาอีก

แถมพอหัวผมเริ่มเป็นวัน เขาก็ไล่ผมไปซื้อกาแฟ น้องส้มโกลด์บรัวเค้กหนึ่งชิ้นที่ผมก็เลือกๆ สุ่มๆ ไปเรียกว่าอันไหนก็ได้ ผมก็ไม่ค่อยเข้าใจว่าเขาจะต้องการกาแฟไปอีกทำไม แต่คนที่เข้ามาขอคำปรึกษาเขาก็มักจะติดกาแฟมาคนละแก้วจนสตูดิโอแทบจะเป็นอนุสรณ์สถานรวมร้านกาแฟทั่วกรุงเทพฯ และหนึ่งในนั้นคือวิบวับวาวที่หิวสตาร์บัคส์มาเหมือนกัน

ผมพอจะเก็ตละว่าเทพเจ้าแห่ง W8 เขาธิบดีของเซ่นไหว้เป็นกาแฟเหมือนที่บางศาลพระภูมิรับมัลลาลาย น้ำแดง อะไรทำนองนั้น แต่ผมว่าเขาไม่ได้ชอบกาแฟพวกนี้หรอก เขาก็แค่รับแล้ววางไว้ข้างๆ ตัว พอคุยงานจบเขาก็ไม่เหยียบมันกลับไปใต้โต๊ะด้วย แต่ให้ผมไปซื้อกาแฟส้มมาให้แทนคุณชนะสงครามเขาชอบกาแฟรสชาติแปลกๆ ที่คนส่วนใหญ่ไม่กินกัน อย่างกาแฟส้มเนี่ยแหละ

แล้วหน้าที่จัดการแก้วกาแฟสารพัดยี่ห้อ ก็จะเป็นผมเอง ผมทำใจทิ้งไม่ลง เลยมักจะตกไปในโอเพ่นแชตไลน์เด็กฝึกงานที่ไอ้สองมันตั้งชื่อว่า *ขบวนการ W8 เรนเจอร์* แจกจ่ายกาแฟที่คุณชนะไม่แตะแม้แต่คำเดียว

แต่ถ้ามีพวกขนมหรือเค้กเขาจะให้ผมเอาไปให้วิบวับวาว! บอกแล้วว่าสัญชาตญาณผมไม่มีพลาด เขาจิบวิบวับวาว! แล้วมันเรื่องอะไรที่ผมจะต้องคอยเป็นกามเทพสื่อรักวะ ผันไปเหอะ! ผมกลัวใจไม่ไปหาวิบวับวาว เพราะไม่อยากให้เขาจิบกัน ขนมอันไหนที่ผมไม่กิน ผมก็เอาไปให้เพื่อนแทน

แต่อันไหนผมชอบกิน เช่นเค้กร้านบลอสซัมเนียโคตรอร่อย! ผมก็แอบไปกินที่มุมกาแฟ บางทีก็เจอไอ้สองมายืนกินขนมฟรีของบริษัท ผมชอบมาพร้อมมัน จะได้ฟังมันเล่าเรื่องวิบวาว ไอ้ดอลของผมเก่งที่สุดเลยครับบบ

“มึงกินเค้กอีกแล้วหรือ”

“เออ ร้านนี้อร่อย ทำไมอะ แผลกหรือ?”

“ก็เปล่า กูแค่คิดว่ามันหวานไป”

ไอ้สองมันเป็นผู้ชายตัวสูง สูงจริง ๆ สูงร้อยเก้าสิบกว่า แต่ลุ่มมันโคตรตีสต์ มันดัดผมสกินเฮดแบบที่เบงค์ วงแคลช ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวติดกระดุมคอ กระดุมข้อมือ ใส่กางเกงยีนส์สีซีดและรองเท้าผ้าใบ มันหัวกระเป๋ายาวใหญ่สำหรับใส่กระดานวาดรูปลายแมวปัก มันบอกว่ามันเป็นทาสแมว นั่งกับมันในมุมกาแฟที่ไร ขามันยาวเลยมาเก้อผมตลอด

“มึงซื้อสองจริงๆปะ”

“จริง กูซื้อสอง ลูกคนที่สองอะ บ้านอยู่แถวหลักสอง”

แม่งบังเอิญมาก แล้วมันก็หยิบซื้อมันกับพื้นที่บ้านมันมาตั้งชื่อสุดเท่ว่าหลักสองครองเมือง

“เออ ูกก็ซื้อพอใจ แต่ไม่ได้ชอบกินไข่เจียวเท่าไข่ดาว”

“ฝึกงานกับก๊อดดีปะ”

“ดีทำไร ดุฉิบหาย กูว่าเขาไม่ได้เห็นกูเป็นเด็กฝึกงาน กูว่าเขาหาที่ระบายอารมณ์”

แน่นอนว่าผมหรีเสียงลงแทบจะเป็นเสียงกระซิบ กลัวใครมาได้ยิน ยังไม่อยากโดนลากไปบอดคอ

“มึงเชื่อเรื่องเจ้าที่ปะ”

“เจ้าที่อะไรอะ”

“เวลาย้ายบ้าน ย้ายงาน อะไรพวกนี้มันต้องไหว้เจ้าที่เว้ย”

ไอ้สองทำหน้าที่จริงจังมากจนผมเริ่มคิดว่าหรือเพราะผมไม่ได้ไหว้เจ้าที่จริง ๆ ผมเป็นคนยุคใหม่ที่ลดความสนใจเรื่องศาสนาความเชื่อทำนองนี้ไปเยอะมาก เรื่องลัทธิผีลึกลับ เห็นผีมีเซนส์อะไรผมก็ไม่มีกับเขา จะเชื่อก็ต่อเมื่อช่วงสอบอะครับ ที่ไปบนบานขอให้สอบผ่าน

“กูไม่ได้คิดเลยวะ”

“มึงลองดูดิ จัดใหญ่ๆ หน่อย ชีวิตจะได้ราบรื่น”

“เจ้าหน้าที่ชอบกินอะไรวะ”

“กูว่ากาแฟ”

“ทำไมมึงคิดงั้น”

“มันมีเรื่องเล่าใน W8 ว่าใครอยากงานผ่านหลุย ลูกค้ารัก เจ้านายหลง ต้องเอากาแฟไปไหว้เจ้าพ่อ พิสูจน์แล้วว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นจริงเว้ย”

ผมถึงกับเบิกตากว้างกับเจ้าพ่อ W8 หูผิงมาก เพื่อว่าจะขอให้ผม ราบรื่นกับคุณชนะสงครามไปตลอดรอดฝั่ง ผีงานผ่าน ไม่ทำให้เสียชื่อ วงศ์ตระกูล

“แล้วศาลเจ้าพ่ออยู่ไหนวะ?”

“อยู่สตูดิโอ คุณชนะสงคราม”

ผมถึงกับกลอกตาไปกับเรื่องเล่าของมัน ฟังตั้งนาน! โอ้ท่า! วกกกลับมา เรื่องเทพเจ้าอีกละ!

“เขาอาจจะชื่อเหมือนวัด แต่เขาไม่ใช่พระนะมึง! ไม่ใช่พระเจ้าด้วย เอาอะไรมาเหมือน!”

“เรื่องนี้มันมีที่มาที่ไปไว๊ยย มึงล้งเกตต๊ตๆ กูไม่ได้โม้ ทำไมทุกคน ถึงพากันซื้อกาแฟไปให้เขาวะ มึงคิดสิคิด มึงว่ามันปกติไหม คุณงานอะไร ต้องซื้อกาแฟไปฝากทุกครั้ง วันหนึ่งเป็นสิบๆ แก้วจนมึงเอามาแจกพวกกูเนี่ย ถ้าเป็นปกติคนเรามันต้องน้อยใจแล้วปะ ซื้อไปไม่แตก แถมเอาให้คนอื่นต่อ มึงคิดว่าเหมือนอะไร...ศาลพระภูมิไงมึง นึกภาพศาลพระภูมิที่มีคนเอาน้ำแดงมาแก้บนเยอะๆ ดิ ไม่มีใครน้อยใจหรือสนใจจะถามสักคนว่าทำไม เจ้าพ่อไม่กินน้ำแดงขวดตัวเอง สิ่งสำคัญคือได้ซื้อไปไหว้”

เฮ้ย...ตรรกะนี้แม่งฟังขึ้น! ตอนผมซื้อมาลายตัวเล็กไปแก้บนที่มหาวิทยาลัย ผมก็ไม่คิดจะถามเหมือนกันว่าท่านชอบมาลายตัวเล็กของผม มากกว่าตัวใหญ่ยักษ์ผูกผ้าเจ็ดสีตัวข้างๆ ไหม

“แล้วคิวคุยงานกับคุณชนะสงครามเนี่ย เรามีไลน์กรู๊ปจัดคิวนะมึง”

“หะ!!!”

ยิ่งฟังก็ยิ่งอึ้ง แต่ไอ้สองก็เปิดมือถือโทรศัพท์ไอโฟนแซดในแอปไลน์ ให้เห็นว่ามีการจัดคิวจริงๆ แถมท้ายชื่อคนจองคิวยังวงเล็บชนิตกาแพไว้ด้วย จะได้ไม่ซ้ำกัน

“กูบอกแล้ว...เทพเจ้ามีจริง”

ผมได้แต่เกาหัว ทำเป็นเอออๆไปกับเรื่องเล่าของไอ้สอง ไม่กล้าบอกมันว่าเรื่องพวกนี้โคตรเหลวไหล กาแฟพวกนั้นนะเทพเจ้าไม่เคยแตะสักคำ เทพเจ้าเขาชอบนั่งส้อมโคลด์เบรัวร์ไวๆ! แถมสะสมแต้มด้วย!

ตอนแรกผมเกือบท้อแท้ว่าต้องเจอแต่คุณชนะสงครามไปตลอดหลายเดือน แต่ช่วงเช้าเขาจะมีมติตั้งให้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น บางทีก็เป็นคลาสเรียน หรือการแชร์ประสบการณ์จากรุ่นพี่ให้พวกเด็กฝึกงานได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ แล้วยังมีมิชชั่นให้ทำด้วย! แถมมิชชั่นนี้ยังเป็นคะแนนถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ เท่ากับว่าไอ้ที่คุณชนะสงครามหักๆผมไปอะ มันยังต้องเอามาเฉลี่ยรวมกับข้ออื่นๆอีก! ไม่ใช่ว่าหักสิบคะแนนแล้วหายไปเลยสิบ ผมเริ่มมีไฟแล้วละ!

“ทุกคนต้องทำงานเป็นทีมในหัวข้อแนะนำ W8 มึงบประมาณให้หนึ่งหมื่นบาท จะทำยังไงก็ได้ แบบไหนก็ได้ ตั้งใจละทุกคน”

พวกผมมองหน้ากันงงๆ ไม่คิดว่าจะมีมิชชั่นแบบนี้เกิดขึ้น นึกว่าจะให้งานเดี่ยวตามแผนกที่ไปฝึก แต่เขาจับพวกเราयरรวมให้หัวข้อแล้วให้ไปคิดเอาเองว่าจะฟรีเซนต์ W8 กันยังไง

“กูว่า...ทำเอ็มวี! แนวคัฟเวอร์ เอาเพลงดังมาแก่น้อเพลง ถ่ายในบริษัทวนแผนกไป บ้านกูมีห้องอัด” เสนอโดยไอ้เพื่อนจากสตูดิโอ

“กูทำเพลงไม่เป็นนะ เสียงกูห่วยด้วย เหมือนเปิดหิวข้าว”

“กูก็ไม่กล้าร้องวะ อาย กูเป็นตากล้องแล้วกัน”

“กูเชินกล้องเหมือนกัน”

“งั้นลองดูอะไรที่มันง่ายหน่อยปะ ทำมาสคอต W8 ที่นี่ยังไม่มีนะเว้ย กูว่ามาสคอตมันง่ายง่าย แล้วทำ Ads ถ่ายรูปในบริษัทแบบคุมะมงของญี่ปุ่น”

“ชุดแพงนะมึง กูเคยแสดงละครเวทีของคณะ ชุดหมาป่าโง่ๆ

ก็เป็นพัน แล้วพวกคอนเทนต์ถ่ายรูปมันสื่อสารไม่พอวะกว่า”

“กูเห็นด้วย โจทย์คือทำ W8 ให้เป็นที่รู้จัก ใช้มาสคอตมันก็ดี แต่มันต้องมีย่ออื่นวะ สินค้าของ W8 ไม่ใช่สิ่งของจับต้องได้ที่คนเห็นแล้วรู้ทันที”

“เรารู้สึกเหมือนมันเป็นงาน PR มากกว่า Ads เลยอะ”

ทุกคนลงความเห็นกันอย่างเต็มที่จนผมตาโตเป็นไข่ห่าน นี่สินะ สังคมที่เต็มไปด้วยคนเก่ง ผมเข้าใจเลยที่บอกว่าอยากเป็นคนแบบไหน ให้พาตัวเองไปอยู่ในสังคมแบบนั้น มันจะมีแรงบันดาลใจ มีแรงขับเคลื่อน แล้วรู้สึกเหมือนได้ซาลเส้นจันต์ตลอดเวลา ซึ่งมันโคตรดี! มันแฉีกทีฟ! ผมเองก็ได้ให้ความเห็นในมุมมองของตัวเองเหมือนกัน แล้วที่นี้ไม่มีคนทำหน้าแปลกๆ กับความเห็นของผมด้วย ทุกคนรับฟังแล้วใส่ไอเดียเพิ่มเติมจนผมรู้สึก...เหมือนได้รับการยอมรับ

“กว่ายุคนี้ต้องทำ Vlog ช่องออนไลน์ งบน้อย ย่อยง่าย เน้นตัดกันเอง แนะนำ W8 ให้มีสตอรี่ ให้พวกพี่ๆ ในบริษัทนี้แหละเป็นแขกรับเชิญ ทำหลายๆ ตอน”

ทุกคนดูจะชอบอันนี้ที่สุด เพราะช่วงนี้เทรนด์ Vlog กำลังเป็นที่นิยม ทำง่าย เล่าเรื่องไปเรื่อย ๆ แล้วจะใส่คอนเทนต์อะไรเพิ่มไปก็ได้ ช่องหนึ่งจะมีหลายรายการก็ยิ่งได้

“เดี๋ยวกูทำพวกโลโก้รายการ กรอบ เฟรมอะไรพวกนี้ให้ กูถนัด”

“กูตัดได้ แต่ต้องมีคนช่วยกูดูพวกจังหวะ เพลง มุก แล้วก็พวกคำพูดที่จะดราม่าด้วย”

“เราวาภาพลักษณ์องค์กรสำคัญสุด มุกอะไรจะเล่นต้องระวัง เดี่ยวเราช่วยดูเอง”

“กูถนัดวางสตอรี่บอร์ดวะ ครีเอทีฟรายการอะไรพวกนี้ ใครอยากทำ ตรงนี้กับกูปะ”

หลักสองครองเมืองมันหีบไอแพดมาเปิดสตอรี่บอร์ดของมันให้ทุกคนดู ผมนี่ซอกยิ่งกว่าซอก ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมมันฝึกงานสตูดิโอเดียวกับ วิบวาว การเล่าเรื่องของมันแม่นยำโคตรเจ๋ง แถมลายเส้นมันก็โคตรสวย

หลักสองมันน่าจะเป็นคนที่คุณชนะสงครามบอก คนที่ส่งผลงานเดียวเข้ามา แต่เป็นผลงานที่โคตรดี!

“เฮ้ย นี่มันแคมเปญเกมมือถือตัวใหม่ของจีนนี่ไอ้สอง!”

“ใช่ๆ แต่ก็ยากเหมือนกัน กูโดนแก้ไปเยอะมากกว่างานจะออกมาได้ กูพูดไม่ค่อยเป็น ได้แต่อ้ออึ้ง เลยทำได้แค่หลังสู้ฟ้า หน้าสู้จ่อ”

หลังชนฝ่าเพดาน หน้าชนจอ มุกมันนี่นะ...

“แล้วตกลงใครจะเป็น MC รันรายการวะ”

“ไอ้พอใจใจ”

ทุกคนหันมามองผมเป็นตาเดียวแล้วพยักหน้าตกลง เฮ้ย ไม่เอาดิ!

“เฮ้ย ทำไมกูอะ กูเป็นฝ่ายเตรียมอุปกรณ์ไม่ได้เหรอ ชัฟฟอร์ตพวกมึงงี้”

“เตรียมอุปกรณ์อะไรมึง มันต้องเป็นยุคทองของมึงแล้ว โปรเจกต์เราต้องการคนอย่างมึงเว้ย กูว่ามึงต้องมีสกิลด้านการพูดวะ มึงเป็นคนเดียวเลยนะที่ได้ฝึกงานสตูดิโอ ที่ไม่เคยรับเด็กฝึกงานสตูดิโอ! มึงเป็นทายาทก็อด! เป็นลูกหลานเทพเจ้า!”

ลูกหลานเทพเจ้าพ่อมึงอะ! ไม่เคยมีใครเอาเปิดเอาไปมาไหว้กูว้ย! ไอ้หลักสอง มึงแน่ใจนะวามึงพูดไม่เก่ง! ผมพยายามออกตัวว่าผมไม่เคยพูดอะไรต่อหน้าคนหรือหน้ากล้องมาก่อน ผมเป็นนักศึกษาระบบด้าธรรมดาที่เป็นตัวชัฟฟอร์ตระดับล่างในทุกกิจกรรม ง่ายๆ คือผมเป็น GB เจเนอรัลบีให้เพื่อนใช้ไปซื้อของ ยกของอะไรทำนองนั้น แต่พวกมันไม่ฟัง! ผมคิดว่าพวกมันแค่หาแพะมารีบงานนี้ แล้วผมก็คือแพะตัวอวบอ้วนที่วิ่งหนีไม่ทัน!

“ได้เวลาเดบิวต์แล้วเพื่อน! พวกกูจะปั้นมึงเป็นอินฟลูเอนเซอร์!”

ไม่เอาว้ยยยยยยยยยยยยย

แล้วมิซันต์ต่อไปก็คือการเกริ่นกับสตูดิโอตัวเองเรื่องทำ Vlog แล้วแผนกผมก็มีสมาชิกให้ต้องเกริ่นรวมทั้งสิ้นหนึ่งคนถ้วน...เทพเจ้าชนะสงคราม

ผมอุตส่าห์เชื่อไอ้สองที่ให้เก็บเรื่องนี้ไว้พูดหลังจากผมไปซื้อน้องส้ม

ให้เขาเรียบร้อย รอเขาดูน้องสั่มไปหลายอีกถึงค่อยๆเดินกระมัดกระเมี้ยน
ไปยืนกุมเข้าหน้าโต๊ะเขา

“Vlog W8?”

“ใช่ครับ เป็นโปรเจกต์ของพวกเด็กฝึกงานแบบผม เราคิดกันว่า
จะทำ Vlog แนะนำ W8 หลายๆตอน แนะนำทุกสตูดิโอๆ ก็เลยอยาก
เชิญบอสมาเป็นแขกรับเชิญด้วยครับ...”

“มี Proposal ยัง?”

“ครับ? ยังครับ ผมแค่มาเกริ่นก่อน”

เขาดูน้องสั่มเข้าปากไปอีกอีกก่อนวางลงบนโต๊ะ จากนั้นก็จิกยิ้ม
จนตาคนขยับโค้งที่ทำผมชนลูกชู้

“ไปทำมาแล้วค่อยมาคุย”

ผมได้แต่ยิ้มแห้งแล้วถอยหลังกลับมายังโต๊ะทำงานของตัวเอง
รีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาส่องแชตเข้า *ขบวนการ W8 เรนเจอร์*

พอใจไช้เจียว : เทพเจ้าขอ Proposal (สติ๊กเกอร์หรรษาให้)

หลักสองครองโสด : เจ้าวอกูไม่ขออะไรเลย บอกว่าขอเจ๊แกสวยก็พอ

ฮือออออออ วิบวับวาวคนดีคนเดิม เพิ่มเติมคือกูไม่ได้ฝึกงานกับ
วิบวับวาว! สตูดิโอที่พี่แบ็กมาในทางที่ดี ก็ทั่วๆ ไปว่านดลวงหน้านะ
ขอตุสคริปต์นะ ไม่เห็นมีใครขอ Proposal แบบอีตาชนะสงครามเลยว้ย
แล้วผมรู้เลยว่าอย่างเทพเจ้าเนี่ยแหม่งไม่ได้เอา Proposal แบบทำส่งๆ แน่
ผมต้องเล่นใหญ่แบบรัชดาวัลย์เหี้ยเตอร์ โชคดีที่เพื่อนทุกคนซัพพอร์ตกัน
เต็มที่ ผมได้ทีมที่โคตรดี ไม่มีใครเกี่ยงงาน เรานัดกันว่าจะช่วยกันทำ
Proposal ให้เสร็จ ทำไว้เพื่อพิธีเซนต์โปรเจกต์กลุ่มตอนจบฝึกงานด้วย

พอใจไช้เจียว : ขอบคุณนะทุกคน ;____; เต๋ยวเลี้ยงกาแฟ

หลักสองครองโสด : กาแฟฟรีไม่ต้องพุดดิงดัดดัดดัด

พอใจไช้เจียว : งั้นมึงไม่ต้องแดกกกกกกกกก

ปุยฝ้ายซมัยพร : ถ้ามีมอคค่าสตาร์บัคส์เราจอนะ ๗๐^

พอใจไข่เจียว : ขอบคุณน้ำเพื่อนฝ้าย นางฟ้าม้าโปรด

“พอใจกินเค้กเยอะไปนะพี่ว่า”

“ก็น้องเครียดดดดดดด พี่ชายต้องไปเจอหน้าไอ้คุณชนะนั่นแบบน้อง แม่งเอ๊ย น้องอยากกระโดดต่อยหน้าไอ้คุณชนะมาก! เขาไม่ชอบหน้าน้องอะ”

แทนที่พี่ชายจะโถม กลับหัวเราะใส่ แง่งงง

“คิดไปเองมั้ง น้องไม่ชอบหน้าเขาเองหรือเปล่า ใครเขาจะมาสนใจแก๊งเด็กฝึกงาน ทำเหมือนว่าง”

พี่พอดียังคงเป็นพระเอกซีรีส์เกาหลีแม่ในยามยกแก้วน้ำขึ้นดื่มทำไมพระเจ้าสร้างพี่ชายผมให้โคตรหล่อได้ขนาดนี้วะ ทำนั่งไขว่ห้างตรวจงานในไอแพด ซุกอยู่บ้านโทนีสีครีม...พระเอกชัดๆ!

แล้วลุดพระเอกแบบนี้ก็ควรได้ลงเอยกับพี่สาวคนสวยอย่างวิบับวาว! ไอ้ดอลของผมควรได้คบหาดูใจกับคนดี ๆ ไม่ใช่ฮิยังก็ 모르แบบคุณชนะสงคราม

“เขาแก๊งจริง ๆ เขาว่าน้องเยอะอะ บอกว่าน้องไม่ขยัน งานห่วยคนอะไรโคตรใจร้ายเลย แล้วให้วิเคราะห์โปรเจกต์อะไรไม่รู้เยอะเยอะ จิกกัดน้องตลอด”

ผมหวังว่าพี่พอดิจะเข้าข้างผมสักนิด แต่ไม่เลย พี่พอดิกลับหัวเราะหนักกว่าเดิมแล้วยีหัวผมจนยุ่ง

“ก็เราชอบบับนางนางส่ง ทำงานลวก ๆ ดีแล้วที่เขาพูด เพราะตอนพี่พูดน้องก็เบะปากใส่ไม่ยอมฟัง เอาแต่ดี๊ดี เด็กดีก็ท้องโดนดู”

“น้องไม่ได้ดีสักหน่อย น้องเป็นเด็กดี น้องทำได้หมด น้องไปซื้อกาแฟด้วย เขากินโคตรยาก ออเรนจ์โกลด์บับรูว์ เขามิน่ารักเหมือนพี่ชายน้องเลย”

ผมรีบขยับไปกอดแขนอ่อนพี่ชายทันทีเพื่อเรียกคะแนนสงสาร เพราะพี่ชายผมทำเหมือนจะเข้าข้างคุณชนะสงครามมากกว่าอีก! ผมจะ

มาเป็นเด็กดื้อของพี่ชายไม่ด้ายย ผมเป็นเด็กดีจะตาย

“อย่าหมดกำลังใจละ ผีงานเจอหัวหน้าดูๆก็ดี น้องจะได้เก่งขึ้น พอถึงเวลาทำงานจริงๆเราต้องเจอคนอื่นอีกเยอะ จะได้มีภูมิคุ้มกัน คุณชนะสงครามเป็นคนเก่ง พี่เคยเจอเขาหลายครั้ง เรียนรู้จากเขาเยอะๆ”

“ฮึ้ย...น้องอยากเจอแต่คนเก่งแล้วก็ได้ดีแบบพี่ชาย”

“พี่ไม่ได้ใจดีหรอก พี่ก็ดู ถ้าพอใจทำงานกับพี่ก็โดนดุเหมือนกัน”

“ไม่มีสิทธิพิเศษเพิ่มความใจดีให้น้องเลยเธอ”

“ได้แค่ก่ป่ล่บใจจากพี่ที่ยังไม่ใจดีอีกเธอ”

“ง้อ น้องอยากได้เซลมอนด้วย เราสั่งมากินกันดีไหม”

“เฮ้อ...เอาแต่อ่อน เมื่อไหร่จะโต”

“ไม่โต ไม่อยากโต จะอยู่กับพี่ชายไปตลอด เลี้ยงน้องด้วยนะ น้องกินไม่เยอะ”

แล้วแก้มผมก็โดนพี่พอดิจับยัดเป็นมาร์ชเมลโลว์ พี่ชายผมมีแต่ ออราความอบอุ่นเหมือนแสงแดดยามเช้า ผมรักพี่พอดิที่สุดในโลก เมื่อไหร่พี่ชายคนดีที่หนึ่งของผมจะมีแฟนสักทีนะ ไม่มีใครเห็นความน่ารักของพี่ชายผมบ้างเธอ

“เดี๋ยวมีแฟนก็ลืมพี่”

“ไม่เอา ไม่มี น้องตั้งใจจะอยู่เลี้ยงลูกให้พี่ชาย มีสักสามคนนะ น้องจะเป็นคุณอาสุดหล่อ”

“วันหนึ่งคนเราก็ต้องเติบโต พอใจก็ต้องมีชีวิตของตัวเอง แล้วก็จะมีคนที่พอใจชอบเข้ามา พอถึงเวลานั้นพี่ห้ามก็ไม่ฟังแล้ว”

“ถ้าน้องมีแฟนจริงๆไม่หวนน้องเธอ”

“ห่วงคนนั้นมากกว่า ปวดหัว คิดแล้วเครียดแทน พี่แถมข่าวสารกับยาแก้ไมเกรน แถมทริปไหว้พระให้ด้วย ไปวัดนั้นวัดแรกเลย”

“วัดไหน”

“วัดชนะสงคราม”

โธ้ย ยังจะกลับมาแซวผมเรื่องนี้อีกกกกกกกกกกกกกกก